

Arrest

nr. 111 920 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast.

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu bevat de synthesememorie enkel een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift.

Bij gebrek aan enige samenvatting van de middelen in de synthesememorie, dient het huidig beroep verworpen te worden.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 juli 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 13 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 28 juni 2013 opgenomen grond, stelt zij, door te verwijzen naar haar vorig pleidooi in de zaak met volgnummer 9 op de rol, dat de vereiste van de samenvatting, wat dit ook moge wezen, onterecht wordt gesteld: in dezen beantwoordt de synthesememorie aan de vereisten van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. Zij wijst op de laatste paragraaf van voornoemd wetsartikel en geeft aan dat er slechts sprake is van een sanctie bij afwezigheid van synthesememorie. Te dezen is er wel een synthesememorie. Het is dus niet omdat er geen sprake is van een samenvatting, dat hier louter de afwezigheid van belang kan worden vastgesteld. Vervolgens zet zij de redenen uiteen waarom zij meent dat de neergelegde synthesememorie een conforme synthesememorie is: 1) In de mate dat Van Daele en andere woordenboeken ‘samenvatten’ definiëren als het samenbrengen van argumenten, is herhalen ook een samenvatting; 2) ‘Synthese’ naar analogie met het Gerechtelijk Wetboek is het opnieuw weergeven van alle argumenten, zodat herhalen okay is; 3) Als men op de argumenten blijft staan zoals ontwikkeld in de these, dan is dit ook een synthese. Zo kan een synthese in dit verband een antwoord zijn op de nota of een uiteenzetting met betrekking tot het belang of iets dergelijks; 4) Wetsargumenten: artikel 39/60 van de vreemdelingenwet stelt dat alle middelen in het kader van het verzoekschrift moeten voorgelegd worden, zo niet kan er geen rekening mee gehouden worden. Dit spreekt tegen dat middelen niet zouden mogen herhaald worden. Ook verwijst de verzoekende partij naar artikel 6 van het EVRM, dat het recht op tegenspraak en de rechten van verdediging waarborgt: de bedoeling van de synthesememorie is aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven haar standpunt aan te houden en te repliceren op de nota/argumenten van de tegenpartij. Als de synthesememorie een samenvatting, verkorting van de middelen zou zijn, dan zou de verzoekende partij moeten kiezen tussen hetzij geen synthesememorie neerleggen, hetzij wel, waardoor zij het risico loopt op verlies van belang en er afstand moet worden genomen van een deel van de middelen zoals in het verzoekschrift uiteengezet. In de wet wordt zo een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ingeschreven, met name een ongelijkheid tussen een verzoekende partij die geen synthesememorie wenst in te dienen en een verzoekende partij die wel een synthesememorie wenst in te dienen. De verzoekende partij vraagt de Raad dan ook de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: “Schendt artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet daar waar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie geen synthesememorie neer te leggen haar belang behoudt, terwijl de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie een synthesememorie neer te leggen en in deze synthesememorie haar middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift herhaalt, haar belang verliest?”. Zij besluit dat er dan ook geen aanleiding is om de synthesememorie af te straffen met afwezigheid van belang en wijst erop dat er een aantal arresten van de Raad zijn waar argumenten aangaande de synthesememorie van tafel worden geveegd, maar dat nergens wordt gezegd wat een samenvatting dan wel is. Daar waar het formeel betiteld wordt als

synthesememorie, gaat het om de inhoud, de lengte, waar het begint en eindigt? Uiteindelijk is het een louter arbitraire beslissing wat een samenvatting is.

Op de vraag van de voorzitter waarom de prejudiciële vraag niet gesteld werd in het verzoekschrift, antwoordt de verzoekende partij dat dit niet kon, want dan zou zij op voorhand hebben moeten veronderstellen dat een synthesememorie zou neergelegd worden en dan nog één die niet voldoet aan de wettelijke vereisten. De prejudiciële vraag stellen kon dan ook niet eerder dan als repliek op de beschikking van mogelijke afwijzing en kan ook alleen mondeling.

De verwerende partij stelt dat de vraag is wat men onder een samenvatting verstaat, een verkorte versie of een loutere 'copypaste', en dat de discussie blijft, zolang hierop geen antwoord is. Zij stelt zich zodoende te gedragen naar de wijsheid.

De verzoekende partij repliceert met betrekking tot de 'verkorte versie' dat er zekere onenigheid hierover is of dit een samenvatting zou zijn, of een verlengde versie, want zelfs als één of twee paragrafen verdwijnen, is het dan een samenvatting? Is een samenvatting dan iets helemaal anders zeggen? Dan loopt zij het risico dat dit als 'nieuw middel' beschouwd wordt.

2. De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip "synthesememorie" in. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

– 39/71;

– [...];

– 39/73 (§ 1);

– 39/73-1;

– 39/74;

– 39/75;

– 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;

– 39/77, § 1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid."

Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesememorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht "over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat".

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen syntheseseminarie *“zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”*.

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme syntheseseminarie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een syntheseseminarie neer te leggen.

3.1 Zoals reeds in de beschikking van 28 juni 2013 aangegeven, herneemt de verzoekende partij *in casu* in de ‘syntheseseminarie’ integraal de middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift.

3.2.1 Ter terechtzitting stelt zij in de eerste plaats dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet slechts een sanctie voorziet bij afwezigheid van syntheseseminarie. De Raad wijst er echter op te worden dat artikel 39/81, vijfde en zes lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”

Uit bovenstaande bewoordingen blijkt zodoende duidelijk dat het niet indienen van een syntheseseminarie *“zoals bedoeld in het vijfde lid”*, waarbij voornoemd vijfde lid bepaalt dat in de syntheseseminarie *“alle aangevoerde middelen worden samengevat”*, gesanctioneerd wordt met de vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat het indienen van een syntheseseminarie waarin niet alle aangevoerde middelen worden samengevat, niet gesanctioneerd wordt en dat voornoemd artikel 39/81 anders zou kunnen geïnterpreteerd worden.

Vervolgens zet de verzoekende partij de redenen uiteen op grond waarvan zij meent dat de neergelegde syntheseseminarie een conforme syntheseseminarie is. Hierbij verwijst zij in de eerste plaats naar de definitie van het woord ‘samenvatten’ in Van Dale en andere woordenboeken, waaruit zij afleidt dat een herhaling ook een samenvatting is. Er dient echter op gewezen te worden dat op grond van de betekenis van het woord ‘samenvatten’ uit het Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, niet kan worden besloten dat een loutere reproductie van het verzoekschrift als een samenvatting kan worden beschouwd. Zowel uit de betekenis van het woord ‘samenvatten’, namelijk *“1. (verouderd) als in één greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen (...) 2. in het kort weergeven of herhalen (...)”* als uit de betekenis van het woord ‘samenvatting’: *“1. Het samenvatten, 2. Korte weergave van de inhoud. (...)”* blijkt dat de verkorte weergave of herhaling doorslaggevend is, waardoor een loutere reproductie niet kan volstaan. Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat herhalen mag, daar een ‘synthese’ naar analogie met het Gerechtelijk Wetboek het opnieuw weergeven van alle argumenten is. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te geven waarop zij zich met deze stelling steunt en tevens nalaat uiteen te zetten waarom het Gerechtelijk Wetboek in het kader van de syntheseseminarie als onderdeel van de rechtspleging voor de Raad relevant zou zijn. Tevens stelt de verzoekende partij dat het ook een synthese is als men op de argumenten zoals ontwikkeld in de these blijft staan. Er dient echter op gewezen te worden dat dit indruist tegen de logica van het dialectisch proces. De synthese is immers per definitie een ‘nieuwe’ eenheid waarin de these en de antithese worden verzoend. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar ‘syntheseseminarie’ in het geheel niet op de antithese, de nota met opmerkingen, ingaat. Waar zij stelt dat een synthese in dit verband een antwoord kan zijn op de nota of een uiteenzetting met betrekking tot het belang, dient dan ook te worden vastgesteld dat dit een louter theoretische opmerking is die in voorliggend geval niet ter zake doet. Verder brengt de verzoekende partij een aantal wetsargumenten met betrekking tot artikel 39/60 van de vreemdelingenwet en artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan. De Raad wijst erop dat in voornoemd artikel 39/60 wordt bepaald dat door de partijen *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn”*. Vervolgens kan erop gewezen worden dat de neerlegging van een syntheseseminarie conform artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet facultatief is,

waarbij de verzoekende partij desgevallend kennis kan geven van haar wens om geen synthesesememorie neer te leggen, waarna de procedure conform artikel 39/81, achtste lid van de vreemdelingenwet wordt voortgezet en de middelen uit het inleidend verzoekschrift in hun oorspronkelijke vorm zullen worden behandeld. Het kwam dan ook aan de verzoekende partij toe om te kiezen om, ofwel een synthesesememorie in te dienen conform artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet en de aangevoerde middelen samen te vatten, ofwel de griffie er tijdig van op de hoogte te stellen dat zij geen synthesesememorie wenst neer te leggen waarna zij overeenkomstig artikel 39/81 van de vreemdelingenwet ervan verzekerd is dat de annulatieprocedure wordt voortgezet. De verzoekende partij maakt *in casu* geenszins aannemelijk dat haar rechten van verdediging met voeten zouden worden getreden of dat haar recht op een eerlijk proces uit artikel 6 van het EVRM zou worden geschonden omdat de Raad enkel rekening zou mogen houden met de 'verkorte versie' van haar middelen. Er werd immers vastgesteld dat de verzoekende partij geen 'verkorte versie' van haar middelen in haar 'synthesesememorie' heeft opgenomen, maar haar inleidend verzoekschrift integraal heeft gereproduceerd. Waar de verzoekende partij nog stelt dat niet duidelijk is wat een samenvatting precies is, dat de Raad dit in zijn arresten met betrekking tot de synthesesememorie ook niet aangeeft en dat de beoordeling hieromtrent arbitrair zou zijn, dient erop gewezen te worden dat in deze arresten telkens concreet wordt nagegaan en gemotiveerd of de in dat geval ingediende synthesesememorie voldoet aan de wettelijke vereisten. De verzoekende partij maakt met haar blote bewering geenszins aannemelijk dat de Raad hierbij op arbitraire wijze te werk zou gaan.

3.2.2 Ten slotte verzoekt de verzoekende partij de Raad om aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen: *"Schendt artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet daar waar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie geen synthesesememorie neer te leggen haar belang behoudt, terwijl de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie een synthesesememorie neer te leggen en in deze synthesesememorie haar middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift herhaalt, haar belang verliest?"*, daar zij meent dat de vreemdelingenwet een ongelijkheid heeft ingevoerd tussen een verzoekende partij die geen synthesesememorie wenst in te dienen en een verzoekende partij die wel een synthesesememorie wenst in te dienen.

De Raad wijst op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

"§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen."

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de door haar voorgestelde prejudiciële vraag verwijst naar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie een synthesesememorie neer te leggen en in deze synthesesememorie *"haar middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift herhaalt"*.

Het vijfde lid van artikel 39/81, zijnde één van de twee leden waarvan de verzoekende partij de toetsing aan de Grondwet vraagt, spreekt echter over een syntheseseminarie “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”. Zodoende betreft de verzoekende partij de door haar voorgestelde prejudiciële vraag niet op de tekst van de wettelijke bepaling waarvan zij de toetsing vraagt, maar op een eigen interpretatie van deze wettelijke bepaling of een interpretatie ervan door de Raad. Dit blijkt des te meer uit haar uiteenzetting ter zitting, waar zij aanvoert dat zij de prejudiciële vraag niet reeds in het verzoekschrift kon stellen omdat zij niet wist of ze een syntheseseminarie zou neerleggen en omdat zij niet wist dat de neergelegde syntheseseminarie niet zou voldoen aan de wettelijke vereisten. De verzoekende partij was echter reeds op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift op de hoogte van de wettelijke bepaling die handelt over een syntheseseminarie “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”. De kritiek van de verzoekende partij heeft dus in wezen betrekking op de interpretatie door de Raad van deze wettelijke bepaling. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de vraagstelling van de verzoekende partij niet gericht is op het doorvoeren van een grondwettigheidstoets van artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet op zich, maar eerder is geformuleerd als een verzoek dat het Grondwettelijk Hof de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake zou onderzoeken om zich daarover uit te spreken. Het Grondwettelijk Hof is daarvoor echter niet bevoegd (cf. RvS 24 mei 2013, nr. 223.585; cf. Arbitragehof nr. 13/2004, 12 januari 2004).

Gezien de voorgestelde prejudiciële vraag zodoende geen vraag is omtrent de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, zoals bepaald in artikel 26, § 1, 3° van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, en overeenkomstig artikel 26, § 2, eerste lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof een rechtscollège slechts het Grondwettelijk Hof moet verzoeken op een vraag “*te dien aanzien*” uitspraak te doen, dient de Raad in voorliggend geval de door de verzoekende partij voorgestelde prejudiciële vraag, die zoals hoger uiteengezet geen vraag “*te dien aanzien*” betreft, dan ook niet te stellen.

4. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting geen elementen heeft bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 28 juni 2013 was gesteld, zodat overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET